

vil tildele. Men saa vil jeg kun tillade mig at spørge, hvad Meningen er med andet Stykke. Der staar: „Jungen kan oppebære større Understøttelse end den, der ydes i hans Opholdskommune“, men „i øvrigt bestemmes Understøttelsens Størrelse efter den paagældendes Forførgelseskommune“. Naar vi saa tage en Person, der er forførgelsesberettiget i Kjøbenhavn, men som opholder sig ude paa Landet, saa vil han dog sige til sig selv hen ad Tiden: Nu maa jeg rubbe mig lidt for at komme ind til Kjøbenhavn eller Kjøbstæderne, før jeg bliver 62 Aar, thi ellers skal jeg ansættes herude efter Landkommunens Forhold, og faar ikke nær saa høj en Understøttelse en Gang i Tiden. Naa, det kunde maaske hjælpe Landkommunerne til at komme af med saadanne Folk; de ville vistnok trække raff ind til Kjøbstæderne og Kjøbenhavn, men der er vel for Resten ikke saa grumme mange af den Slags Ffolk derude, men nogle er der dog. Rimeligst er det vel for øvrigt, at det væsentligst skal tages efter Opholdskommunen. — Jeg kommer saa til Livrenten i § 6. Der siges, at Livrenter kunne tegnes paa alle mulige Maader ligesom i den nuværende Livsforfikkingsanstalt, men der tilføjes, at de ikke maa overstige 200 Kr. før det 62de Aar, og ikke 100 Kr. efter det 62de Aar. Naa, det kan vel nok lade sig gøre at faae en saadan Tegning; men, siger man saa, man begynder fra 18 Aars Alderen. Den ærede Minister mente, at der vilde melde sig mange, og han begrundede det deri, at der vilde komme en Mængde Agenter, som nok vilde forstaa at sige til Folk: Kom nu herind, det er imod halv Præmie! Men for det første veed jeg dog ikke, om de 18-aarige have saa stor Lyst til at tænke paa den Slags Ting, og endvidere tror jeg heller ikke, at de straks i 18 Aars Alderen ville lade sig indrullere i den Klasse, og mene, at de, naar de naa det 62de Aar, høre hjemme der. Det betvivler jeg meget; jeg tror ikke, de faa mange ind i 18-aars Alderen, men maaske disse Agenter kunne faa en Del til det. Og naar disse Folk saa senere have stiftet Familie, saa vil jeg spørge, hvor de skulle faa Penge fra til Præmier, thi hele Forslaget gaar jo ud paa, at de ere uformuende. Hvor skulle de faa det fra, selv om det var en lille Præmie? Vi, der kende lidt til, hvorledes det gaar Arbejderfamilierne ude paa Landet, vide ogsaa, at der er en Tid, særlig hvor Børnene ere smaa, hvor Husfruen er nødt til at blive i Hjemmet og ikke kan hjælpe Manden med Erhvervet. Ganste vist, naar Børnene begynde at vokse til, ville de, om jeg saa maa sige, kunne nære sig, men saa er der

saa mange Huller fra før, man skal have luffet, saa jeg betvivler, at de Folk kunne have Raad selv til en lille halv Præmie til Understøttelser, men maaske de Herrer vide en Vej til at anvise disse Midler. — Saa er her en Bestemmelse om, at dersom nogen, der nu har begyndt i sit 18de Aar, senere i Tiden kommer i Besiddelse af saa meget, at han ikke kan regnes til den Klasse, saa siger man, at han skal gaa ud af Klassen, men han skal dog have Lov til imod at give hel Præmie at blive der. Han bliver altsaa i Virkeligheden ved at være i dette Fattigmandsfond; selv om han vandt det store Lod i Lotteriet, skal han have Lov til at blive der — en Bestemmelse, der ganske vist ser noget mærkelig ud. Med Hensyn til Sogneraadene, da puster jeg dem rigtignok til Lykke, dersom de skulle til at udføre det store Stykke Arbejde, som her bliver ved Siden af det meget rigelige og byrdefulde Arbejde, som de allerede have. Der er ganske vist sagt, at der kan gives dem nogen Medhjælp, men hvem skal betale denne Hjælp? Det skal Kommunekassen, men de, som kende disse Forhold, vide nok, at Befolkningen holder ikke rigtig af, at man fra Sogneraadets Side tager Penge til det Brug af Kommunekassen. Det siges nok, at der er en Post, som de skulle have betalt tilbage, nemlig Porto. Ja, jeg takker for det, men jeg synes, at man nok, naar man ellers vil rutte med Pengene, kunde have givet lidt mere end blot at komme med Portoudgifterne; thi jeg kan ikke tro, at de ville naa ret langt. Jeg kommer saa til § 10. Der tales om, at Staten skal bære Omskostningerne ved Anstalten. Jeg er enig med den ærede Minister i, at hvad her er foreslaaet, er efter det Arbejde, der vil blive forlangt, altfor lidt, men jeg antager, at de ærede Forslagsstillere have trostet sig med den sidste Sætning: „Den fornødne Medhjælpssum fastsættes ved de aarlige Finanslove“, altsaa at man i Tidens Løb kan faa fat paa de meget større Summer, som man virkelig vil komme til at udrede. Jeg vilde puste, at man ogsaa paa dette Omraade kunde fra de ærede Forslagsstilleres Side have givet os, om ikke bestemte Oplysninger om, saa dog nogen Oversigt over, hvor store disse Udgifter vilde blive. Det have vi dog i Almindelighed, naar Forslag ligge paa Tingets Bord. § 11 skal jeg ikke fordybe mig i, jeg har ikke videre Rendskab dertil, men jeg vil holde mig til § 12, der bringer Resultatet af den. Deri siges, at nu tage vi for det første Olfkatten, der ligger paa Bordet og er i Færd med at løbe i Stranden, og saa forhøje vi Bintløden til det dobbelte — det vil blive ca.